

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **I. S.**, narozený dne X, ev. č. X, státní příslušnost X, t. č. Zařízení pro zajištění cizinců Balková, 331 65 Balková, zastoupený advokátem JUDr. Ing. Jakubem Backou, sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o zajištění cizince ze dne 2. 1. 2020, č. j. OAM-1/LE-BA02-BA04-PS-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci, advokátu JUDr. Ing. Jakubu Backovi, se přiznává odměna ve výši 8.228,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) o jeho zajištění v zařízení pro zajištění cizinců a doba zajištění byla stanovena podle § 46a odst. 5 do 20. 4. 2020.

2. V podané žalobě žalobce namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu. Uvedl, že předmětné vyhodnocení žalovaného o použitelnosti zvláštních opatření zakotvených v § 47 zákona o azylu je zcela nedostatečné, zavádějící a zjevně nesprávné.
3. Žalobce dále citoval článek 15 preambule Směrnice Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU, kdy zdůraznil, že princip zakotvený v tomto článku se podle žalobce promítá v potřebě primárního využití zvláštních opatření zakotvených v § 46a odst. 1 zákona o azylu, podle nějž *ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření*. Podle žalobce tedy důvody umožňující zajištění jako takové v naprosté většině případů nejsou totožné s důvody znemožňující využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, a žalovaný byl povinen se při vysvětlení svého přesvědčení o údajné nemožnosti využití zvláštních opatření vypořádat se všemi klíčovými prvky žalobcovy pobytové historie.
4. Žalobce byl toho názoru, že žalovaný této povinnosti nedostál, a nijak se nezabýval specifickými okolnostmi žalobcova případu. Žalovaný dle žalobce měl zhodnotit i skutečnost, že žalobce pobýval na území ČR relativně delší dobu a jasně prokázal, že je jeho zájmem prodloužit si pobyt na území, ačkoliv to řešil nepříjemným způsobem, setrváním na území přes správní vyhoštění. Ostatně zde žalobce souhlasil se závěrem žalovaného, když zhodnotil, že svojí žádostí o mezinárodní ochranu se rozhodl svůj pobyt na území ČR prodloužit, respektive se vyhnout správnímu vyhoštění.
5. Žalobce připomněl, že v jeho případě neexistuje žádný důvod domnívat se, že by snad zvláštní opatření nerespektoval. Žalobce zdůraznil, že není osobou, která by ČR pouze tranzitovala. Jeho snaha setrvat zde je zcela upřímná, ačkoliv svou pobytovou situaci řešil nešťastně. Žalobce sám sebe považuje za osobu pevně spjatou s Českou republikou, zároveň se nedomnívá, že by existovaly důvody k vycestování z území ČR na území jiného členského státu. Žalobce dále v žalobě uvedl, že nemá v úmyslu s žalovaným nespolupracovat a zkrátit si tak svůj pobyt zde.
6. Žalovaný dle žalobce dospěl ke zcela nesprávným závěrům o spolehlivosti žalobce, a s tím související možnosti uložení zvláštních opatření. Soustředil se pouze na účelnost žalobcoví žádosti o mezinárodní ochranu a nedostatečně tak zhodnotil žalobcovu motivaci spolupracovat.
7. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný uvedl, že nesouhlasí s podanou žalobou, neboť měl za to, že se v žalobě namítaného porušení nedopustil. K námitkám žaloby vztahujícím se k nezákonnosti rozhodnutí a nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, žalovaný konstatoval, že je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Žalovaný shrnul, že v napadeném rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individuálních důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
8. Žalovaný dále konstatoval, že z informací poskytnutých mu příslušnými orgány Policie České republiky zjistil, že žalobce byl rozhodnutím č. j. KRPA-435750-16/ČJ-2019-000022-ZZC ze dne 30. 12. 2019 zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, (dále

jen „cizinecký zákon“), a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění cizince byla skutečnost, že dne 29. 12. 2019 byl žalobce kontrolován při pobytové kontrole. Prokázal se sice platným cestovním dokladem, ale chyběla v něm platná vstupní či výstupní razítka. Následnou lustrací bylo zjištěno, že maří výkon správního vyhoštění ze dne 16. 7. 2019, č. j. KRPS-138753/2019-010022 s platností na jeden rok, proto byl následně zadržen a eskortován na OPKPE Praha. Zde bylo dále zjištěno, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu, neboť po pravomocném ukončení azylového řízení ve lhůtě nevycestoval. Navíc vykonával na území ČR nelegální pracovní aktivity, tedy kromě pobytové legislativy nerespektoval i další zákony.

9. Z výše uvedených důvodů bylo s žalobcem zahájeno správní řízení o vyhoštění a byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Z jednání žalobce bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění. Z pobytové historie žalobce vyplývá, že zcela ignoroval své zákonné povinnosti spojené s povinností vycestovat. Žalovaný měl za to, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu teprve poté, co bylo zahájeno správní řízení o vyhoštění a po svém zajištění.
10. Z postupu žalobce dle žalovaného vyplývá, že, aby se vyhnul vyhoštění a mohl setrvat na území EU, byť nelegálně, využije všech možností, včetně nerespektování rozhodnutí o vyhoštění či podání žádosti o mezinárodní ochranu. Z takového jednání žalovaný vyvozuje účelovost podané žádosti. Žalovaný dále dle svého názoru dostatečně přezkoumatelným způsobem odůvodnil důvodné očekávání dalšího hrubého nerespektování právního řádu ČR. Jednání žalobce dle žalovaného nedává dostatečnou záruku, že by v průběhu řízení se správním orgánem spolupracoval a případně respektoval důsledky negativního rozhodnutí ve věci jeho mezinárodní ochrany.
11. Žalovaný byl toho názoru, že dostatečně zdůvodnil neuložení mírnějších opatření. Dále v této souvislosti odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2016, č. j. 7 Azs 185/2016-23 a ze dne 14. 7. 2017, č. j. 4 Azs 105/2017-24. Žalovaný setrval na svém stanovisku, že v případě žalobce byly splněny podmínky pro zajištění podle § 46a odst. 1 zákona o azylu a současně nebyly splněny podmínky pro uložení mírnějšího opatření podle § 47 téhož zákona.
12. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení výslovně uvedli, že nežádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).
13. Soud **neshledal** žalobu důvodnou.
14. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, který uvádí, že „*ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve*“.
15. Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se

v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Podle odst. 2 zmíněného ustanovení může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.

16. Veškeré námitky žalobce v dané věci se vztahovaly k tomu, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu.
17. Soud předně uvádí, že podle preambule přijímací směrnice bodů 15 a 20, kde je nastaven základní rámec zajištění, má zajištění být výjimečným, krajním prostředkem, uplatňovaným pouze poté, co byla posouzena možnost uložení alternativních opatření. Ovšem čl. 8 přijímací směrnice v odst. 2 stanoví, že *„V případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření“*, a v odst. 3 pak mezi případy, ve kterých je možné žadatele zajistit, řadí situaci žadatele zajištěného v rámci řízení o navrácení za účelem přípravy navrácení nebo vyhoštění, *„mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení“*, tomu odpovídá znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Ustanovení zákona o azylu i § 47 téhož zákona je proto třeba vykládat euro konformně.
18. Soud dále konstatuje, že není sporu o tom, žalobce byl zajištěn z důvodu, že žádost o mezinárodní ochranu si podal v detenčním zařízení, a teprve tehdy, když byl zadržen policií, zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění, tedy zcela účelově, kvůli prodloužení pobytu na území ČR.
19. Po ověření, že skutková zjištění shrnutá žalovaným ve vyjádření souhlasí se spisovou dokumentací, soud přezkoumal odůvodnění napadeného rozhodnutí a neshledal žádné pochybení žalovaného. K námitce žalobce, že žalovaný nesprávně posoudil možnost uložení zvláštních opatření, soud uvádí, že žalovaný se ve svém rozhodnutí dostatečně zabýval podstatnými skutečnostmi vyplývajících ze správního řízení, které odůvodňovaly postup žalovaného, když žalobci neuložil žádné ze zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu, avšak užil rovnou institut zajištění žalobce dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. K závěru o naplnění podmínek pro zajištění žalobce vedly žalovaného zejména skutečnosti, že žalobce nevycestoval z území ČR a schengenského prostoru ani přes uložené správní vyhoštění, čímž mařil výkon tohoto rozhodnutí a následně pobýval na území ČR neoprávněně, a zároveň porušoval další právní předpisy ČR. Dále žalovaný odůvodňoval zajištění žalobce tím, že během řízení o zajištění neuvedl žádnou obavu z pronásledování či vážné újmy. Primárním zájmem žalobce při podání žádosti o mezinárodní ochranu byla snaha prodloužit si pobyt na území ČR, nikoliv však získání ochrany před pronásledováním, resp. vážnou újmou, což sám žalobce v žalobě potvrdil. Žalobce tedy zcela záměrně podal účelovou žádost o mezinárodní ochranu, ačkoliv možnost požádat o azyl měl již dříve, neboť na území ČR se dle svého vyjádření pohybuje od února 2018. Své zákonné povinnosti spojené se vstupem a pobytem na území ČR a Evropské unie žalobce ignoroval.
20. Dle názoru soudu žalovaný, na základě všech shromážděných výše uvedených informací, správně dospěl k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě by nebylo

uložení zvláštních opatření účinné, a existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat svým povinnostem a bude nadále porušovat právní předpisy, a to nejen ČR, ale i dalších států Evropské unie, nebude se správními orgány ČR spolupracovat a bude i dále mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění, k tomu soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017 č. j. 1 Azs 349/2016, který říká: „Účelem zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, (tzn. v situaci, kdy existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze účelově) není pouze zabezpečení jeho účasti v řízení o mezinárodní ochraně, ale především zabezpečení jeho dostupnosti pro výkon rozhodnutí o vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu pro případ, že by se tato rozhodnutí stala vykonatelná v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně. Při posouzení účinnosti zvláštních opatření podle § 47 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Je proto namístě zohlednit pobytovou historii žadatele o mezinárodní ochranu, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění.“ Žalovaný se dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s nemožností uložení zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Správně dospěl k závěru, že by uplatnění zvláštních opatření nebylo v případě žalobce účinné, neboť žalobce nejenže vědomě a opakovaně nerespektoval právní řád ČR, ale také jednal zcela účelově, podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v detenčním zařízení pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Soud se s názorem žalovaného zcela ztotožnil a shledal, že žalovaný zajistil všechny potřebné informace, a tak měl dostatek důvodů k zajištění žalobce, vypořádal se s individuálními okolnostmi případu žalobce a své rozhodnutí jasně, přesvědčivě a hlavně přezkoumatelně odůvodnil.

21. Případ žalobce, který nerespektuje uložené správní vyhoštění, porušuje pracovněprávní předpisy a celkově nerespektuje právní řád ČR, vede soud k jednoznačnému závěru, že existuje důvodná obava, že žalobce i nadále nebude své právní povinnosti dodržovat, proto nebylo možné použít mírnější opatření a bylo na místě užít zajištění žalobce, které je dle názoru soud zcela v souladu se zákonem.
22. Podle směrnice je třeba nejprve posoudit možnost uložení alternativních opatření a až poté je možné žadatele zajistit, což žalovaný učinil. Částečné překrývání důvodů, pro něž byla shledána účelovost žádosti a důvodů neúčinnosti zvláštních opatření bylo posvěceno i Nejvyšším správním soudem, který shledal, že klíčovou otázkou je, zda argumentace v neprospěch alternativ zajištění může sama o sobě obstát, zda je konzistentní a individualizovaná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2017, č. j. 8 Azs 114/2017-35, bod 17 a násl.).
23. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo zcela v souladu se zákonem o azylu a se Směrnicí Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU a rozhodnutí lze považovat za zcela správné přezkoumatelné. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.
25. Součástí žaloby byl návrh žalobce na ustanovení právního zástupce. Usnesením ze dne 5. 2. 2020, č. j. 17 A 21/2020-16, byl žalobci zástupcem ustanoven JUDr. Jakub Backa, advokát. Podle § 35 odst. 10 zákona s. ř. s. v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za

zastupování advokátem stát. Proto byla ustanovenému zástupci výrokem III. tohoto rozsudku přiznána odměna za zastupování za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč/úkon (porada včetně převzetí a přípravy zastoupení; doplnění žaloby) a náhrada hotových výdajů za 2 úkony právní služby v paušální výši 300 Kč/úkon dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Tato částka byla navýšena o částku 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty. Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí 8 228 Kč. Předmětná částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 6. března 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **I. S.**, narozený dne ..., ev. č. ...,
státní příslušník Moldavské republiky,
toho času pobytem B. 1858/32, P.,
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Jakubem Backou,
sídlem Šlejnická 1547/13, Praha,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o zajištění cizince č. j. OAM-1/LE-BA02-BA04-PS-2020 ze dne 2. 1. 2020,

takto:

Písemné vyhotovení rozsudku č. j. 17 A 21/2020-40 ze dne 6. 3. 2020 se opravuje tak, že se mění rok jeho vyhlášení na rok 2020 namísto roku 2019.

Odůvodnění:

1. Na základě podnětu Oddělení dokumentace a analytiky Nejvyššího správního soudu krajský soud zjistil, že uvedl datum vyhlášení rozsudku č. j. 17 A 21/2020-40 nesprávně jako 6. 3. 2019 namísto správného 6. 3. 2020. S ohledem na obsah zkráceného rozsudku (na č. l. 37) i ostatní okolnosti jde o zjevnou chybu v psaní, kterou je soud povinen odstranit podle § 54 odst. 4 s. ř. s. bez ohledu na to, zda jde o chybu bagatelní. Z toho důvodu soud rozsudek č. j. 17 A 21/2020-40 opravil tak, že uvedl správné datum jeho vyhlášení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 19. června 2020

Mgr. Jan Šmakal, v.r.
samosoudce